

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobkyně: **R. H.**, zast. Ing. Jaroslavem Hanyášem, daňovým poradcem, se sídlem v Brně, Elišky Krásnohorské 10, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 10. 2009, č.j. 16787/09-1500-709635, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou brojí žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 10. 2009, č.j. 16787/09-1500-709635, jímž byla opakovaně (po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu) potvrzena výzva Finančního úřadu Brno IV ze dne 10. 7. 2006, č.j. 126375/06/291914/3911, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě (zálohy na daň z příjmů ve výši 41.400,- Kč) vydaná podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném a účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“, či „ZSDP“).

V žalobě zejména uváděla, že záloha na daň se považuje na základě § 1 odst. 1 ZSDP za daň, přičemž vyměřovací řízení by mělo být shodné pro všechny daně. Doplnila, že podle § 46 odst. 4 ZSDP musí správce daně daň vyměřit a daňový subjekt o vyměřené dani vyrozumět, což nevylučuje § 38a ani § 67 ZSDP. Správce daně však zálohu nevyměřil, resp.

žalobkyni ani nevyrozuměl. Doplnila, že o existenci povinnosti úhrady byla zpravena až předmětnou výzvou, přičemž ze spisu nelze dovodit výpočet výše zálohy. Poukázala na § 32 odst. 1 a § 46 odst. 6 ZSDP, resp. na to, že postup správních orgánů kontrastuje s úpravou penále. Žalobkyně dále uváděla, že daň z poloviny společného základu daně sníženou o polovinu nezdanitelných částí základu daně, jak dovozují správní orgány, nelze vypočítat. Ustanovení § 13a odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“), totiž nestanovuje, jak má správce daně daň počítat. Ustanovení § 16 odst. 1 ZDP pak umožňuje zdanit pouze upravený základ daně, což je podle žalovaného částka podle § 5 odst. 2 ZDP. Přesto však žalovaný dochází k závěru, že daň činí 165.236,- Kč, přičemž základem daně je částka 174.326,- Kč. Takovou sazbu daně však ZDP podle žalobkyně nezná. Správce daně tedy měl daň vyměřit podle § 16 odst. 1 ZDP, neboť daň byla vypočtena z nesprávného základu daně. Pokud § 16 odst. 1 ZDP umožňuje zdanit pouze upravený základ daně, není podle názoru žalobkyně možný jiný výklad, než že se základ daně snížený o nezdanitelné části základu daně rovná polovině společného základu daně obou manželů snížené o polovinu nezdanitelných částí základu daně obou manželů, resp. že základ daně je polovina společného základu daně. Žalobkyně poukázala i na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu stran výkladu právních předpisů. Pokud žalovaný porovnával základ daně (částku 174.326,- Kč) a poslední známou daňovou povinnost (částku 165.236,- Kč), porovnával nekompatibilní veličiny. Žalobkyně poukázala i na formulář Ministerstva financí pro podávání daňového přiznání, ze kterého plyne, jak stanovit základ daně. Ostatně všechny daňové zákony jsou konstruovány tak, že daň se počítá sazbou ze základu daně. Žalobkyně dále uváděla, že její manžel příjem ze závislé činnosti zálohuje v celém rozsahu sám, sama žalobkyně znovu prostřednictvím záloh. Tím dochází k dvojímu zálohování jednoho příjmu, což je v rozporu s rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04. Výklad žalovaného způsobuje, že oba manželé zálohuji svoji daňovou povinnost z více než sto procent. Dovozuje porušení § 38a ZDP, a dále čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobkyně se žalovaný navíc s výše uvedeným tvrzeními, které žalobkyně uváděla i v odvolání, resp. jejím doplnění (zejména pak s body 11, 12 a 13) nevypořádal a došlo tak k porušení § 50 odst. 7 ZSDP. Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas s poukazem žalovaného na § 67 odst. 5 ZSDP a doplnila, že v předmětné věci je jisté, že bude vybráno na zálohách více, přičemž institut žádosti o stanovení záloh jinak slouží právě pro případ, kdy bude na zálohách vybráno „více pravděpodobně“. Navrhla zrušení obou rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zopakoval skutečnosti obsažené již v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného nebyly dány zákonné důvody pro vyměření daně a úvaha o nutnosti jejího vyměření je tudíž nesprávná. Žalobkyně byla pak povinna platit zálohy dle ustanovení § 67 ZSDP a 38a ZDP, přičemž podkladem pro placení záloh bylo daňové přiznání. Povinnost platit zálohy na daň z příjmů vznikla žalobkyni nejen na základě zákona, ale i na základě rozhodnutí správce daně, kterým byl vyměřen základ daně a daň postupem dle ustanovení § 46 odst. 5 ZSDP shodně s daní uvedenou v daňovém přiznání. Žalobkyně provedla výpočet záloh na daň z příjmů fyzických osob na základě daňového přiznání odsouhlaseného správcem daně a došla k částce 0,- Kč. Správce daně vypočetl výši záloh na daň z příjmů fyzických osob ve výši 41.400,- Kč. Nemůže jít k tíži žalovaného, že žalobkyně došla při výpočtu částky zálohy k nesprávnému výsledku a neuhradila řádně a včas zálohu na daň z příjmů. Žalobkyni byla následně doručena výzva k uhrazení zálohy na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005. K výpočtu zálohy na daň pak žalovaný uvedl, že základ daně i pro případ společného zdanění je definován v § 5 odst. 2 ZDP, přičemž základ daně činil u žalobkyně částku 174.326,- Kč. Poukázal na rozdílnost mezi pojmy základ daně a společný základ daně. Již z názvu § 13a

ZDP vyplývá, že ustanovení se týká výpočtu daně ze společného základu daně manželů a nikoliv základu daně. Co se týče námitek žalobkyně stran dvojího zálohování jednoho příjmu, žalovaný uvedl, že poslední známá daňová povinnost žalobkyně činila 165.236,- Kč, přičemž dle § 38a odst. 4 ZDP poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150.000,- Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období. Ustanovení § 38a ZDP přitom nebylo novelizováno ve vztahu ke společnému zdanění manželů, tudíž při placení záloh se nepřihlíží ke společnému zdanění. Podle žalovaného bylo možno navíc situaci žalobkyně řešit institutem podání žádosti o stanovení záloh jinak. V dané věci přitom žalobkyně požádala postupem dle ustanovení § 60 ZSDP o povolení posečkání zaplacení částky nedoplatku na záloze na dani z příjmů do doby, než bude vyřízeno odvolání proti výzvě a správce daně posečkání povolil rozhodnutím ze dne 2. 8. 2006. Pokud jde o další zálohy, ze spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o stanovení záloh jinak a správce daně přihlédl k jejím důvodům a rozhodnutími ze dne 2. 8. 2006 zrušil povinnost žalobkyně zálohovat daň z příjmů fyzických osob. Žalovaný uzavřel, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku na zálohách je plně v souladu s ustanovením § 38a ZDP a záloha na daň z příjmu fyzických osob byla žalobkyni stanovena v souladu se zněním tohoto ustanovení, tudíž zde neobstojí ani argument žalobkyně, že předepsáním zálohy byla porušena Listina základních práv a svobod. Navrhl zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud se současně zabýval případnou prekluzí práva, tu však s ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu neshledal.

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla opakovaně (po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu) potvrzena výzva správce daně k zaplacení nedoplatku (zálohy na daň z příjmů fyzických osob) v náhradní lhůtě vydaná podle § 73 odst. 1 ZSDP.

Jak plyne ze správního spisu, žalobkyně se svým manželem využila za rok 2005 možnost výpočtu daně ze společného základu daně manželů podle § 13a ZDP; žalobkyně došla při výpočtu zálohy na daň z příjmů k částce 0,- Kč. Správce daně však dospěl k závěru, že u žalobkyně vznikl nedoplatek v částce 41.400,- Kč (která má představovat zálohu na daň z příjmů fyzických osob ke dni 15. 6. 2006). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (její zástupce) odvolání, ve kterém po rekapitulaci věci a shrnutí právní úpravy výslovně uváděla, že manželé v případě společného zdanění nemají výslovně definován základ daně, ale pouze společný základ daně, což jsou různé pojmy. ZDP pouze v § 13a odst. 6 ZDP uvádí, že každý manžel uvede do přiznání polovinu společného základu daně sníženou o polovinu nezdanitelných částí základu daně za oba manžele a z této částky se vypočte daň. Aby tedy bylo možné vůbec vypočíst daň podle § 16 ZDP, není možný jiný výklad, než že dále uvedené pojmy jsou shodné: Základ daně snížený o nezdanitelné části základu daně = polovina společného základu daně obou manželů snížená o polovinu nezdanitelných částí základu daně

obou manželů; základ daně = polovina společného základu daně. Základem daně je tedy polovina částky z řádku 507 přiznání za rok 2005, tedy částka 688.208,- Kč a základem daně, sníženým o nezdanitelné části základu daně, pak částka z řádku 526 přiznání, tedy 640.018,- Kč (bod. 3). V bodě 4. odvolání pak uváděla, že základ daně musí podle § 38a odst. 5 ZDP tvořit součet dílčích základů daně, přičemž jedním z nich je základ daně ze závislé činnosti. Tato podmínka byla splněna, neboť k základu daně ve výši 688.208,- Kč se došlo součtem dílčích základů daně v řádcích 501 až 506 přiznání a dílčí základ daně ze závislé činnosti zde uveden je, a to u obou manželů. Dílčí základ daně ze závislé činnosti musí být roven nebo vyšší, než 50% základu daně. I tato podmínka byla splněna, neboť závislá činnost z řádku 501 přiznání činí celkem 1.072.832,- Kč, což je 78% (společného) základu daně ve výši celkem 1.376.416,- Kč. V bodě 5. doplnění odvolání pak uváděla, že správce daně vyměřil zálohu ke dni 15. 6. 2006 ve výši 41.400,- Kč, tedy 25% poslední známé daňové povinnosti. Správce daně musel nutně dojít k závěru, že dílčí základ daně ze závislé činnosti je nižší než 15% základu daně. V bodě 6. odvolání pak uváděla, že smyslem § 38a ZSDP je rovnoměrné placení daní tak, aby jednak státní rozpočet měl stálý přísun financí a jednak, aby daňový poplatník platil postupně v menších částkách a ne jednorázově částky velké. Ani zákonodárce prostřednictvím § 38a ZDP nepředpokládá, že na zálohách se vybere výrazně více než 100% poslední známé daňové povinnosti; u výše daně do 150.000,- Kč vybere zálohově pouze 80% této daně, u daní vyšších pak obvykle 100% (§ 38a odst. 3 a 4 ZDP). I § 38a odst. 5 ZDP připouští, že bude zálohována daň z více než 100% základu daně (přesně max. 115%), a to v případě, kdy závislá činnost činí téměř 15% základu daně. Správce daně však u manželů vybral více než 100% (115%) poslední známé daňové povinnosti. Závislá činnost obou manželů činí 78% společného základu daně. Ze závislé činnosti ovšem každý z manželů zálohy na daň odvádí sám podle § 38h ZDP. Správce daně předeepsal odvolatelce povinnost platit zálohy tak, že zaplatí zálohy na daň z 50% společného základu daně. Celkem tedy oba manželé budou zálohovat poslední daňovou povinnost ve výši 128%, což je s § 38a ZDP v rozporu. Pokud tedy odvolatelka zdaňuje základ daně vypočtený součty všech dílčích základů daně obou manželů a vydělený dvěma, pak je pro určení poměru závislé činnosti třeba použít souměřitelnou položku, tedy polovinu součtu obou závislých činností. V bodě 7. a 8. odvolání poukazovala žalobkyně na absurdnost závěrů správce daně na konkrétním příkladu a doplnila, že § 13a byl do ZDP vsazen bez důkladného promyšlení dopadů, což má za následek přijetí novely. Odvolatelka je přitom názoru, že výše nastíněný výklad zákona je možný, správce daně však zastává jiný výklad. Pak by mělo platit, že jsou-li možné dva různé výklady, je třeba použít ten, který je pro poplatníka výhodnější. Poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02, a sp.zn. III. ÚS 667/02. Uzavřela, že správce daně předeepsáním zálohy na daň z příjmů fyzických osob porušil § 38a ZDP a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Ze správního spisu dále vyplývá, že odvolatelka shora označené odvolání doplnila podáním ze dne 18. 9. 2006, ve kterém výslovně uváděla (v bodě 11.), že z ustanovení § 46 odst. 4 ZSDP plyne, že daň musí správce daně vyměřit a daňový subjekt o vyměřené dani vyrozumět. Citované ustanovení ovšem připouští, že jiný zákon může stanovit jinak. To znamená, že zákon může stanovit jiný způsob vyměření daně a vyrozumění daňového subjektu; nikoliv, že daň se nevyměřuje a daňový subjekt se nevyrozumí. Neexistuje žádné speciální ustanovení ZDP, které předvídá § 46 odst. 4 ZSDP. Ust. § 38a ZDP takovým ustanovením není, neboť nehovoří o jiném způsobu vyměření, ale pouze o povinnosti platit zálohy na daň z příjmů. Jestliže § 46 odst. 4 ZSDP předpokládá vyměření daně, § 38a ZDP by musel stanovit, že záloha daň z příjmů se nevyměřuje, aby stanovil jinak, než ZSDP, a měl přednost. Správce daně tedy porušil § 46 odst. 4 ZSDP. V bodě 12. doplnění odvolání pak odvolatelka uváděla, že platební výměr (hromadný předpisný seznam) je rozhodnutím podle

§ 32 ZSDP. Proti rozhodnutí je obvykle možno se odvolat podle § 48 odst. 1 ZSDP. V případě, že zálohu na daň správce daně vyměřovat nemusí, je třeba připustit, že existuje daň, proti jejímuž (ne)vyměření se nelze odvolat. V posuzovaném případě došlo k situaci, kdy na osobním daňovém účtu daňového subjektu existuje stanovená daň, o které daňový subjekt neví. Podle odvolatelky zákonodárce nepředpokládal existenci daňové povinnosti, o které daňový subjekt neví. Správce daně vždy na základě podaného přiznání daň vyměří a platební výměr doručí. Zálohy na daň ovšem daňový subjekt nikde neuvádí, nepodává k nim žádné daňové přiznání. Musí proto existovat alespoň správní úvaha správce daně, kterou zálohy vypočte, vyměří, daňový subjekt o nich uvědomí a dá mu možnost se proti nim odvolat. Správce daně tedy porušil i § 32 odst. 1 ZSDP tím, že ve věci povinnosti platit zálohu na daň z příjmů nevydal a nedoručil rozhodnutí. V posledním bodě doplnění odvolání (v bodě 13.) pak odvolatelka uváděla, že pokud má § 38a přednost před § 32 a § 48 odst. 4 ZSDP, měl správce daně postupovat podle § 46 odst. 6 ZSDP (podle něhož se platebním výměrem sděluje výše stanovené daně i v případech, kdy daňová povinnost má být podle zvláštních předpisů zaplacená bez podání daňového přiznání nebo hlášení, ale daňový subjekt tuto daňovou povinnost nesplnil). Takto však správce daně nepostupoval, čímž porušil § 46 odst. 6 ZSDP.

Ze správního a soudního spisu dále vyplývá, že žalovaný odvolání směřující proti předmětné výzvě k zaplacení nedoplatku zamítl rozhodnutím ze dne 2. 10. 2006, č.j. 13440/06-1500-709635. Ke včasné žalobě bylo označené rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2009, č.j. 29 Ca 342/2006-46, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění zdejší soud výslovně uvedl, že „*Jak vyplývá z obsahu původního odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, tak jeho dodatku, dodatkem žalobkyně uplatnila další odvolací důvody, na jejichž základě považovala prvostupňové správní rozhodnutí za rozporné se zákonem. Ačkoliv byl doplněk odvolání podán u správce daně, jehož rozhodnutí bylo odvoláním napadeno, včas, tedy do doby než bylo o odvolání rozhodnuto, žalovaný doplnění odvolací námitky nevzal v úvahu. V ust. § 50 odst. 7 věta druhá daňového řádu je pro odvolací orgán stanovena povinnost, že tento se musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými. Žalovaný se řešené žalobní námitce bránil s poukazem na skutečnost, že doplněk odvolání mu byl předložen až v den, kdy zástupce žalobkyně převzal napadené rozhodnutí žalovaného. Otázkou, do kdy je třeba doplněk odvolání příslušnému správci daně podat (viz ust. § 48 odst. 3 daňového řádu) se zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 9.4.2004, č.j. 7 Afs 13/2003-71, v němž bylo mimo jiné vysloveno, že může-li odvolatel podle § 48 odst. 7 daňového řádu pozměňovat nebo doplňovat údaje svého odvolání do doby, než je o odvolání rozhodnuto, znamená to, že do této doby musí být doplněné odvolání doručeno odvolacímu orgánu, aby se o důvodech obsažených v doplnění odvolání reálně dozvěděl a mohl se s nimi vypořádat tak, jak mu ukládá ust. § 50 odst. 7 věta druhá daňového řádu. V této souvislosti nelze aplikovat § 14 odst. 7 uvedeného zákona, protože se nejedná o lhůtu, ale pouze o stanovení doby, v níž může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat. Bylo-li doplnění odvolání podáno k poštovní přepravě až dne předcházejícího dni, ve kterém odvolací orgán o odvolání rozhodl, nelze odvolacímu orgánu vytýkat, že se nevypořádal s důvody uvedenými v doplnění odvolání, neboť se o nich nedozvěděl. S tímto právním názorem se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje. V nyní projednávané věci však doplnění odvolání nebylo podáno pouhý jeden den před rozhodnutím odvolacího orgánu, ale dva týdny, což je více než dostatečná doba k tomu, aby správce daně 1. stupně upozornil odvolací orgán o existenci doplňku odvolání a takovýto doplněk rovněž včas žalovanému předložil. Pokud Nejvyšší správní soud ve shora poukazovaném rozsudku shledal dobu jednoho dne před vydáním odvolacího rozhodnutí za nedostatečnou vzhledem k reálnému seznámení se odvolacího orgánu s doplňkem odvolání, pak dvoutýdenní lhůta v nyní projednávané věci je více než*

dostatečná k informování žalovaného, jakožto odvolacího orgánu v dané věci. Skutečnost, že žalovanému byl doplněk odvolání předložen správcem daně 1. stupně opožděně, nemůže jít v žádném případě k tíži daňového subjektu – žalobkyně. Uvedeným postupem došlo ke zkrácení práva žalobkyně na projednání všech odvolacích námitek, čímž došlo k porušení ustanovení § 50 odst. 7 věta druhá daňového řádu. Uvedená skutečnost znamená podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z uvedeného důvodu je tak předčasné zabývat se dalšími namítanými žalobními důvody, neboť je nejprve třeba, aby se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami uplatněnými jak v původním odvolání, tak v jeho doplňku ze dne 18.9.2006.“

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný po doplnění odvolacího řízení ve věci znovu rozhodl, tentokrát rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, č.j. 16787/09-1500-709635, kterým předmětnou výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě opětovně potvrdil. V odůvodnění podrobně shrnul jednotlivé námitky a zaujal k nim následující závěry: K námitce odvolatelky (žalobkyně), že společný základ daně manželů je roven součtu dílčích základů daně obou manželů, resp. že manželé v případě společného zdanění nemají výslovně definován základ daně, ale pouze společný základ daně, žalovaný uvedl, že s tímto nelze souhlasit. Základ daně i pro případ společného zdanění je definován v § 5 odst. 2 ZDP. U poplatníka, kterému plynou ve zdaňovacím období souběžně dva nebo více druhů příjmů uvedených v § 6 až 10 ZDP, je základem daně součet dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů. K tomuto závěru dochází i odvolatelka ve svém daňovém přiznání za rok 2005, kde uvádí mezi dílčími základy daně dílčí základ daně ze závislé činnosti podle § 6 ZDP částku 15.828,- Kč a dílčí základ daně z pronájmu podle § 9 ZDP 158.498,- Kč. Základem daně je pak částka 174.326,- Kč. Pojem základ daně a společný základ daně nejsou totožné. Námitku odvolatelky, že dle § 13a odst. 6 ZDP každý manžel uvede do přiznání polovinu společného základu daně sníženou o polovinu nezdanitelných částí základu daně za oba manžele a z této částky se vypočte daň, přičemž výše uvedené pojmy jsou shodné, je třeba jako nesprávnou odmítnout. Již z názvu § 13a vyplývá, že ustanovení se týká výpočtu daně ze společného základu daně manželů a nikoliv základu daně. Pro stanovení základu daně, jak je výše zmíněno, je třeba vycházet z § 5 odst. 2 ZDP. Následně tedy nelze souhlasit, že základ daně snížený o nezdanitelné části základu daně = polovina společného základu daně obou manželů snížená o polovinu nezdanitelných částí základu daně obou manželů. K námitkám brojícím proti postupu při zjištění daňového základu, žalovaný uvedl, že odvolatelka použila nesprávný postup při zjištění daňového základu, neboť při stanovení základu se musí vycházet ze součtu dílčích základů poplatníka, což je částka 174.326,- Kč a nikoliv polovina společného základu daně obou manželů (688.208,- Kč). Žalovaný doplnil, že ani druhá podmínka § 38a odst. 5 nebyla splněna, jelikož dílčí základ daně ze závislé činnosti odvolatelky činí 15.828,- Kč, tudíž není roven ani vyšší než 50% základu daně (174.326,- Kč). Žalovaný došel k závěru, že odvolatelka nenaplnila podmínky pro neplacení záloh a je tedy povinna platit zálohu na daň z příjmu fyzických osob. V § 38a odst. 5 ZDP se hovoří o poplatníkovi a jeho dílčích základech daně. Z tohoto důvodu nelze porovnávat součet dílčích základů daně za oba manžele. K námitce, že správce daně vyměřil zálohu ve výši 41.400,- Kč tedy ve výši 25% poslední známé daňové povinnosti, přičemž musel nutně dojít k závěru, že dílčí základ daně ze závislé činnosti je nižší než 15% základu daně, žalovaný uvedl, že dílčí základ daně ze závislé činnosti je 15.828,- Kč, přičemž pokud se tento porovná se součtem dílčích základů daně tedy s částkou 174.326,- Kč, činí poměr 9%. Základem daně odvolatelky je součet jejích dílčích základů daně, tedy částka 174.326,- Kč, nikoliv polovina součtu dílčích základů daně obou manželů (částka 688.208,- Kč). Tento výklad je podle žalovaného třeba považovat za jediný správný a je třeba z něj vycházet, neboť základ daně je upraven v § 5 odst. 2 ZDP. K námitce, že smyslem § 38a odst. 5 je rovnoměrné placení daní, přičemž

zákonodárce nepředpokládá, že na zálohách vybere výrazně více než 100% poslední známé povinnosti, žalovaný uvedl, že poslední známá daňová povinnost odvolatelky dle daňového přiznání odsouhlasená správcem daně je 165.236,- Kč. Dle § 38a odst. 4 ZDP poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150.000,- Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši 1/4 poslední známé daňové povinnosti. K ustanovení § 38a je třeba podotknout, že nebyl novelizován ve vztahu ke společnému zdanění manželů, tudíž při placení záloh se nepřihlíží ke společnému zdanění. Tento problém odvolatelky, kdy dochází k tomu, že na zálohách bude vybráno pravděpodobně více, než kolik bude činit daňová povinnost, lze vyřešit podáním žádosti o stanovení záloh jinak. Dle ustanovení § 67 odst. 5 ZSDP lze v odůvodněných případech stanovit správcem daně zálohy jinak, popřípadě zrušit daňovou povinnost zálohovat, a to i za celé zdaňovací období. K námitce, že v případě, kdy jsou možné dva různé výklady (§ 13a ZDP), je třeba použít ten, který je pro poplatníka výhodnější, žalovaný uvedl, že s tímto by bylo možné souhlasit, pokud by šlo o dva výklady téhož ustanovení. V tomto případě se výklad týká ustanovení § 13a ZDP, které upravuje pouze výpočet daně ze společného základu daně, nikoliv základ daně, u kterého je třeba vycházet z § 5 odst. 2 ZDP. Oba judikáty zmíněné odvolatelkou (sp. zn. IV. ÚS 666/02 ze dne 15. 12. 2003 a III. ÚS 667/02 ze dne 11. 3. 2004) jsou tudíž irelevantní. Žalovaný doplnil, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku na zálohách je plně v souladu s ustanovením § 38a ZDP a záloha na daň z příjmu fyzických osob byla odvolatelce stanovena v souladu se zněním tohoto ustanovení, tudíž zde neobstojí ani argument odvolatelky, že předepsáním zálohy byl porušen čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Co se týče odkazu odvolatelky na ustanovení § 46 odst. 4 ZSDP (ze kterého plyne, že daň musí správce daně vyměřit a daňový subjekt o vyměřené dani vyrozumět), což správce daně nerespektoval, žalovaný uvedl, že vyměřovací řízení je zahájeno ve smyslu § 21 odst. 1 ZSDP doručením daňového přiznání správci daně. Výsledkem vyměřovacího řízení je stanovení základu daně a daně. Přiznání k dani z příjmů fyzických osob bylo doručeno správci daně dne 31. 3. 2006. Správce daně přiznanou daňovou povinnost vyměřil v souladu s daňovým přiznáním podaným odvolatelkou ke dni 31. 3. 2006. Správce daně tedy postupoval dle ustanovení § 46 odst. 5 ZSDP, dle kterého neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. Správce daně tedy postupoval při vyměření daně dle § 46 odst. 5 ZSDP v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 ZSDP, který stanoví, že o stanoveném základu daně a vyměřené dani vyrozumí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným platebním předpisem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Odstavec 5 citovaného ustanovení stanoví postup, kdy se vyměřená daň neodchyluje od daně uvedené v daňovém přiznání, což je případ odvolatelky a tento postup správce daně plně v souladu se zákonem použil. Úvaha odvolatelky, že správce daně daň nevyměřil, je tudíž nesprávná. Odvolatelka je pak povinna platit zálohy dle ustanovení § 67 ZSDP a § 38a ZDP, pro jejich placení je podkladem řádně a včas podané daňové přiznání. Konečně co se týče námitek žalobkyně stran porušení § 32 a § 46 odst. 6 ZSDP, žalovaný uvedl, že daňový subjekt má ohledně daně z příjmů fyzických osob povinnost podat daňové přiznání (§ 40 odst. 1 ZSDP) a daň si sám vypočítat (§ 40 odst. 16 ZSDP). Daňový subjekt je povinen platit zálohy dle ustanovení § 38a ZDP a dle § 67 ZSDP. Podkladem pro výpočet záloh je daňové přiznání a z toho plynoucí poslední známá daňová povinnost. Správce daně tudíž nevydává platební výměr na zálohy na daň z příjmů a nepřichází tak v úvahu ani použití ustanovení § 46 odst. 6 ZSDP. Odvolatelka provedla výpočet záloh na daň z příjmů fyzických osob na základě daňového přiznání „odsouhlaseného“ správcem daně a došla k částce 0,- Kč. Správce daně vypočetl výši záloh na daň z příjmů fyzických osob ve výši 41.400,- Kč, která je jediná správná. Nemůže jít k tíži odvolacího orgánu, že odvolatelka došla při výpočtu částky zálohy k nesprávnému výsledku a

neuhradila řádně a včas zálohu na daň z příjmů. Odvolatelce byla řádně doručena výzva k uhrazení zálohy na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správce daně napadené odvoláním bylo vydáno v souladu se zákonem.

Z důvodu, že zdejší soud ve věci již rozhodl (k tomu viz výše citovaný rozsudek, kterým zdejší soud zrušil pro vady řízení původní rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2006 a zavázal ho právním názorem ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.), posuzoval zdejší soud v nyní posuzované věci primárně to, zda žalovaný závazný právní názor zdejšího soudu respektoval. Krajský soud přitom shledal, že žalovaný se tentokrát důsledně zabýval všemi odvolacími námitkami, včetně těch obsažených v doplnění odvolání. Krajský soud tedy neshledal, že by žalovaný nerespektoval závazný názor zdejšího soudu ukládající zabývat se všemi námitkami včetně těch obsažených v doplnění odvolání. Podrobněji odkazuje krajský soud na výše (i z tohoto důvodu) provedenou podrobnou rekapitulaci rozsudku zdejšího soudu a rozhodnutí žalovaného. Pokud žalobkyně explicitně poukazovala na nevypořádání se s body 11, 12 a 13 obsaženými v doplnění odvolání, odkazuje krajský soud na výše uvedené, resp. na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný označenými body doplnění odvolání explicitně zabýval a vysvětlil, z jakého důvodu v dané věci nebyl vydán platební výměr, resp. z jakých důvodů nebylo možno akceptovat žalobkyní tvrzené porušení ZSDP. Podrobněji viz výše rekapitulovaný text napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se přitom s důvody obsaženými v nyní posuzovaném rozhodnutí žalovaného zcela ztotožňuje a jako takové je i přebírá, resp. na ně v plném rozsahu odkazuje, neboť mají plnou oporu ve správním spisu i právní úpravě. Krajský soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobkyně dovozujícím nezákonnost postupu správních orgánů.

Krajský soud předně souhlasí se žalobkyní v tom, že zálohu na daň lze podřadit pod legislativní zkratku obsaženou v § 1 odst. 1 ZSDP. To však neznamená, že by režim pro stanovení zálohy na daň nemohl být jiný než pro stanovení daně. Takto byl ostatně koncipován i ZSDP, který stanovení zálohy na daň a stanovení samotné daně striktně rozlišoval. Podle § 21 ZSDP platilo, že vyměřovací řízení je zahájeno doručením daňového přiznání správcí daně, které je daňový subjekt v souladu § 40 ZSDP povinen podat, resp. daň si sám vypočítat. Podle § 46 odst. 4 ZSDP platilo, že správce daně je o stanoveném základu daně a vyměřené dani povinen vyrozumět daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným platebním předpisem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle § 46 odst. 5 ZSDP pak platilo, že neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. Zálohy na daň pak byly v obecné rovině upraveny v § 67 ZSDP. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platilo, že záloha je povinná platba na daň, kterou je povinen daňový poplatník platit v průběhu zdaňovacího období, jestliže skutečná výše daně za toto období není ještě známa. Podle odst. 2 téhož ustanovení platilo, že poplatník platí stanovené zálohy na daň: a) v případech určených tímto nebo zvláštním zákonem ve lhůtách a výši tam stanovených, b) na základě rozhodnutí správce daně.

Jak přitom vyplývá ze správního spisu, odvolatelka si se svým manželem dobrovolně zvolila institut tzv. společného zdanění manželů. Tento byl v předmětné době upraven v ustanovení § 13a ZDP (nazvaném Výpočet daně ze společného základu daně manželů). Podle § 13a odst. 1 označeného zákona mohli manželé, kteří jsou poplatníky podle § 2 ZDP a vyživují alespoň jedno dítě žijící s nimi v domácnosti, uplatnit výpočet daně ze společného základu daně („společné zdanění“), jestliže tyto podmínky splní nejpozději poslední den zdaňovacího období, za které uplatňují společné zdanění. Společné zdanění mohou manželé

uplatnit i v případě, že jeden z nich neměl příjmy, které jsou předmětem daně podle tohoto zákona. Podle § 13a odst. 2 ZDP platilo, že společným základem daně se pro účely tohoto zákona rozumí součet dílčích základů daně podle § 6 až 10 upravených podle § 5 a 23 u obou manželů, snížený o nezdanitelné části základu daně podle § 15 za oba manžele. Nezdanitelné části základu daně podle § 15 mohl uplatnit i ten z manželů, který neměl zdanitelné příjmy, jestliže jinak splňoval podmínky stanovené pro jejich uplatnění. Podle § 13a odst. 5 ZDP pak platilo, že zálohy na daň z příjmů fyzických osob platí každý z manželů: a) z příjmů ze závislé činnosti a z funkčních požitků podle § 38h ZDP; b) podle § 38a ZDP s tím, že poslední známou daňovou povinností při společném zdanění manželů se rozumí daň připadající na každého z manželů. Podle citovaného § 38a ZDP pak platilo, že zálohy na daň z příjmů se platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z poslední známé daňové povinnosti. Za poslední známou daňovou povinnost se pro stanovení periodicity a výše záloh v zálohovém období považuje rovněž částka, kterou si poplatník sám vypočetl a uvedl v daňovém přiznání za období bezprostředně předcházející zdaňovacímu období, s platností od následujícího dne po termínu pro podání daňového přiznání, a bylo-li daňové přiznání podáno opožděně, s platností od následujícího dne po dni jeho podání, do účinnosti další změny poslední známé daňové povinnosti podle tohoto ustanovení nebo zvláštního právního předpisu (§ 38a odst. 1). Podle § 38a odst. 3 ZDP pak poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 30 000 Kč, avšak nepřesáhla 150 000 Kč, byli povinni platit zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši 40 % poslední známé daňové povinnosti. Podle odst. 4 označeného ustanovení byli poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150 000 Kč, povinni platit zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši 1/4 poslední známé daňové povinnosti.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že režim stanovení daně a zálohy na daň je zcela odlišný, přičemž pro stanovení (výpočet) zálohy na daň v případě společného zdanění manželů zákon obsahoval explicitní zákonnou úpravu. Jak přitom vyplývá ze správního spisu, žalobkyně doručila předmětné přiznání k dani z příjmů fyzických osob správci daně dne 31. 3. 2006 a správce daně přiznanou daňovou povinnost vyměřil zcela v souladu s daňovým přiznáním. Poté, co správce daně zjistil, že žalobkyně neuhradila předmětnou zálohu na daň, vyzval ji výzvou ze dne 10. 7. 2006 k jejímu zaplacení, přičemž její výši vypočítal podle údajů obsažených v daňovém přiznání a v souladu s výše citovanou právní úpravou, když její výši stanovil na 41.000,- Kč. Správní orgán byl přitom ze zákona nadán pravomocí vydat (v případě neuhrazení zálohy na daň) výzvu k uhrazení zálohy na daň (k tomu srov. § 73 odst. 1 ZSDP). Nelze tudíž správnímu orgánu vytýkat, že předmětnou výzvou k uhrazení zálohy na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 žalobkyni vyzval k úhradě předmětné zálohy. Krajský soud přitom není názoru, že by správními orgány aplikovaná ustanovení připouštěla jiný právní výklad. S výkladem správních orgánů vyústujícím v závěr o nutnosti placení záloh na daň z příjmů i v případě žalobkyně se krajský soud naopak zcela ztotožňuje a považuje ho za jediný správný. Označená ustanovení totiž jednoznačně stanoví, jak postupovat v případě stanovení zálohy na daň v případě společného zdanění manželů (což byl i případ žalobkyně, resp. jejího manžela) a tento postup správní orgány zcela respektovaly. Tento postup přitom odpovídá i logice a smyslu označených ustanovení, resp. právních předpisů, v nichž je zakotven. Nelze proto hovořit o nesprávném výkladu, jakož ani o nutnosti připustit výklad pro žalobkyni výhodnější ve smyslu žalobkyni uváděné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 23. 11. 2004, č.j. 5 AfS 14/2004-60), či Ústavního soudu (např. rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). Správní orgán

tedy nepochybil, pokud postupoval výše popsáním způsobem. Převezeno na námitky obsažené v žalobě konstatuje krajský soud, že není názoru, že by záloha měla být vyměřena. Podkladem pro výpočet zálohy je daňové přiznání, resp. poslední známá daňová povinnost. Podle krajského soudu zákon nestanoví, že by záloha měla být stanovena platebním výměrem; výše citovaný zákon jednoznačně uvádí, jak se stanoví záloha, resp. její výše. Krajský soud tedy není názoru, že by měl být v dané věci vydán platební výměr, resp. že by žalobkyně měla být vyrozuměna jiným než výše popsáním způsobem. Co se pak týče základu daně, konstatuje krajský soud rovněž zcela ve shodě s žalovaným a výše citovanou právní úpravou, že základ daně byl pro případ společného zdanění definován v § 5 odst. 2 ZDP. U poplatníka, kterému plynou ve zdaňovacím období souběžně dva nebo více druhů příjmů uvedených v § 6 až 10 ZDP, je základem daně součet dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů. Ostatně toto potvrzuje i předmětné daňové přiznání žalobkyně za rok 2005, kde se jako dílčí základ daně ze závislé činnosti podle § 6 ZDP uvádí částka 15.828,- Kč a dílčí základ daně z pronájmu podle § 9 ZDP částka 158.498,- Kč. Základem daně tedy byla částka 174.326,- Kč. Žalovaný proto správně dospěl k závěru, že základem daně byla částka 174.326,- Kč a nikoliv polovina společného základu daně obou manželů (částka 688.208,- Kč). Krajský soud je přitom ve shodě se žalovaným i názoru, že pojmy „základ daně“ a „společný základ daně“ nejsou totožné. Ustanovení § 13a ZDP upravuje výpočet daně „ze společného základu daně“, přičemž pro stanovení „základu daně“ je třeba vycházet z § 5 odst. 2 ZDP. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní ani v tom, že základ daně snížený o nezdanitelné části základu daně rovná se polovině společného základu daně obou manželů snížené o polovinu nezdanitelných částí základu daně obou manželů. Pokud žalobkyně namítala, že dochází ke dvojímu zálohování příjmů (manžel žalobkyně zálohuje příjem ze závislé činnosti v celém rozsahu sám a žalobkyně znovu prostřednictvím záloh), konstatuje krajský soud, že žalobkyně si sama zvolila režim společného zdanění manželů (včetně důsledků z toho plynoucích), přičemž mohla požádat (navíc za situace, kdy byla v daňovém řízení od počátku zastupována daňovým poradcem, tedy osobou daňového práva znalou) o stanovení zálohy jinak ve smyslu § 67 odst. 5 ZSDP, což však neučinila (podrobněji k § 67 odst. 5 ZSDP viz níže). Krajský soud dále uvádí, že podle § 38a odst. 4 ZDP poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150.000,- Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši poslední známé daňové povinnosti. Poslední známá daňová povinnost žalobkyně dle daňového přiznání odsouhlasená správcem daně přitom činila 165.236,- Kč. Z výše uvedených důvodů nemohl krajský soud přisvědčit námitkám žalobkyně dovozujícím nesprávný výpočet základu daně. Krajský soud se naopak s provedeným výpočtem ze strany správních orgánů zcela ztotožňuje a odkazuje na něj.

Krajský soud přitom musel správním orgánům přisvědčit i v tom, že jediným zákonným řešením předmětné situace bylo podání žádosti ve smyslu § 67 odst. 5 ZSDP; podle tohoto ustanovení totiž může správce daně v odůvodněných případech stanovit zálohy jinak, popřípadě zrušit daňovou povinnost zálohovat. Jak přitom vyplývá ze správního spisu, takové žádosti žalobkyně bylo (v obdobných případech) i vyhověno. Pokud žalobkyně uváděla, že označený institut „stanovení zálohy jinak“ slouží pouze pro případ, kdy na zálohách bude vybráno více „pravděpodobně“, což není předmětný případ, konstatuje krajský soud, že ze zákona toto nevyplývá. Označené ustanovení uvádí, že „*V odůvodněných případech může správce daně stanovit zálohy jinak, popřípadě zrušit povinnost daň zálohovat, a to i za celé zdaňovací období. Novým daňovým subjektům může správce daně na základě jejich žádosti nebo z moci úřední stanovit zálohy s přihlédnutím k očekávané daňové povinnosti. Proti těmto rozhodnutím lze podat odvolání.*“ Ostatně jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně tento institut sama následně využila (správce daně jejím žádostem v obdobných věcech vyhověl) a zálohy byly na základě tohoto institutu v její prospěch změněny. Pokud žalobkyně poukazovala na

různé způsoby výpočtu daně a záloh, nepoměr výše záloh k daňové povinnosti, resp. na formulář pro podání daňového přiznání, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde neshledal, že by správní orgány při stanovení zálohy postupovaly v rozporu se zákonem. Správní orgány stanovily zálohy zcela v souladu se shora citovanými ustanoveními zákona. Za zcela nepřiléhavou přitom považuje krajský soud argumentaci ustanoveními § 16, § 32, či § 46 ZSDP. Tyto ustanovení explicitně neupravují jak postupovat v případě stanovení zálohy; stanovení (výpočet) zálohy je upraveno v § 13a, resp. § 38 ZDP v návaznosti na § 67 ZSDP. Argumentaci žalobkyně v tomto smyslu proto krajský soud nepovažuje za případnou, neboť nikterak nemění povinnost žalobkyně zaplatit předmětnou částku. Jak již přitom bylo výše uvedeno, žalobkyně mohla požádat o jiné stanovení zálohy, čímž by mohla docílit její snížení. Pokud žalobkyně poukazovala na právní úpravu obsaženou v jiných zákonech, např. zákoně o dani z přidané hodnoty, o dani silniční, o dani z nemovitostí, apod. konstatuje krajský soud, že v předmětném případě byly posuzovány zálohy na daň z příjmů, které mají speciální právní úpravu. Pokud žalobkyně nacházela v předmětné věci paralelu s úpravou daňového penále, konstatuje krajský soud, že pro zálohy na daň taková úprava chybí a správní orgány proto takto postupovat nemohly.

Uváděla-li žalobkyně, že správními orgány aplikovaná ustanovení nejsou v souladu s ústavním pořádkem, resp. žalobkyní uváděným nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, konstatuje krajský soud předně, že tímto nálezem bylo zrušeno usnesení Nejvyššího správního soudu, kterým byla odmítnuta žaloba, tedy nebylo posuzováno meritum věci; Ústavní soud tedy věcně neřešil, jak postupovat v případě záloh na daň. Krajský soud k tomu doplňuje, že institut společného zdanění manželů byl zákonodárcem zakotven mj. z důvodu optimalizace daňových povinností manželů, z nichž jeden má výrazně vyšší příjem než druhý (podrobněji srov. důvodovou zprávu k zákonu, kterým došlo k zavedení institutu společného zdanění manželů). Jednalo se tedy o jisté beneficium zákonodárce, které daňové subjekty mohly (avšak nemusely) využít a zdaňovat tak celkové příjmy jiným, výhodnějším způsobem. Výhodou tohoto způsobu bylo snížení celkové daňové povinnosti obou manželů, nevýhodou (která však měla být žalobkyni, resp. jejímu daňovému poradci od počátku známa, neboť byla v předmětném období zahrnuta do zákona) pak byl efekt zvýšení záloh na dani, který však mohli eliminovat díky § 67 odst. 5 ZSDP. Z výše uvedených důvodů, tedy z důvodu jednoznačné konečné daňové výhody pro osoby, které si takový způsob zvolily, resp. z důvodu možnosti snížení záloh podle § 67 odst. 5 ZSDP, proto nepovažuje krajský soud zákonodárcem zvolené řešení za protiústavní. Zákonodárcem zvolené řešení přitom v dané věci správní orgány zcela respektovaly. Z důvodu, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, nemohl krajský soud přisvědčit žalobkyni ani v tom, že došlo k porušení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, tedy, že by daň nebyla uložena na základě zákona. Stejně tak není krajský soud názoru, že by došlo k porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány podle krajského soudu postupovaly zcela v mezích zákona, přičemž respektovaly i jejich podstatu a smysl. Podrobněji viz výše.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu postupem podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobkyně plný úspěch neměla (žalobě vyhověno nebylo) a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo

zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 25.5.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu